

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2018. augusztus

200 Ft

„A gondolataim is felöltöttek egy ferences habitust” - interjú Kornél testvérrel

Kedves Kornél testvér! Nemrég értesültünk róla, hogy áthelyeztek augusztustól Esztergomba, nehéz szívvel engedünk tovább, közel kerültél hozzánk. Tekintsünk vissza most az itt töltött időre, érintsünk néhány területet köztünk végzett szolgálatodból.

– 2012-től vagy Zalaegerszegen, akkor még egyszerű testvérként, ma már papként. Ha egy útként nézzük az itt megélt idődet, milyen folyamaton mentél keresztül?

– Lehet, hogy mindenkire érvényes szabály, én mindenesetre azt tapasztalom, hogy kb. hét éves periódusokba szerveződik az életem, ami különféle területek interferenciája (hullámtalálkozása) inkább, így például lehetek valamiben éppen mélyponton, másban meg épp diadalmaskodom, és látszhatok közben megint másmilyennek. Egyfajta mélyponton voltam érkezésemkor. A rám zúduló új feladatok – hiszen előző állomáshegyeim inkább csak kísérletezgettünk a feladatvállalásokkal – elkezdtek formálni és egy irányba terelni. A nagyobb óraszámú hitoktatás, a temetések, a szentségi felkészítők, különféle mármár lelkipásztori szolgálatok megnyitották – az egyébként soha le nem zárt – utat a papsághoz. Zalaegerszeg jó talaj volt számomra.

– A szemünk előtt bontakoztál ki, először kissé zárkózottnak tűntél, aztán évről évre egyre jobban megnyíltál mások szolgálatában. Ez valóban egyfajta kinyílás volt, vagy csak kívülről látszott annak?

– Ha megnyíltam is, mert valóban megnyíltam, ez is egy keresés része volt. Néhányan félre is ér-

Szalay Cecília

tették, mert én a közeledést, az empátiát, az őszinteséget nem baráti gesztusnak tekintem, és még nem is szeretetnek, hanem olyan alapmagatartásnak, ami termékeny közege az együttműködésnek. Vissza fogok venni egy kicsit, mert elég a félig nyitott ablak, ahogy Szent Ferenc mondja: „Boldog a szolga, aki szívében megőrzi Urának és Istenének titkait.” Nemcsak az alkony hívőse, a szűnyogok is betérnek. Persze nagyon sokat gazdagodtam, amikor kölcsönösen megértettük egymást!

– 2015-ben pappá szentleltek, miért éppen itt történt meg ez veled?

– Ezt nem tőlem kellene megkérdezni, hanem az Örökkévalótól. Sok testvérünket tart távol egy hamis felfogás a papságról, arról, hogy Ferenc miként vélekedett róla. Az olyan újabb kori ferences szentek, akik papok éppúgy voltak, mint Szeráfi Atyánk követői, ahogy például Pió atya, szerintem helyrerakják ezt a kérdést.

– Milyen területen érezted a legnagyobb örömet papi szolgálatodban?

– Az igehirdetésben a szentmise áldozat bemutatása előtt a szentmisén. Az evangéliumról való elmélkedés szabályaink szerint minden testvérnek kötelező legalább napi fél órában, ugyanakkor teljesen más, amikor hirdetnem kell ezt az evangéliumot. Megvallom csodálatos érzés, ugyanakkor felkavaró is a készüllet Isten ízeket és velőket átjáró kardjának (vö. Zsid 4,12), az Igének kitenni magamat, és venni a bátorságot, hogy magamat felkínálva neki, tovább is adjam, ami a készülletben megvilágosult. Tényleg nagy öröm ez, amit a rosszindulat sem tud elvenni, az a fajta öröm, amit nem lehet elvenni (vö. Jn 16,22).

- Az andráshidai egyházközséget vezetted éveken át, vasárnapi prédikációid mögött mindig

mély felkészülést éreztem, szavaidban nagyon érződik a szentírás szeretete. Úgy használok az igehelyeket, hogy azok egymást is megvilágítják, ugyanakkor mindezt a mai ember gondolatvilágába helyezve mutatod be. Mi készíted arra, hogy ennyire a szentírás vezérelje a prédikációidat?

– A megtérésem teljesen a Szentírásra alapozódott, s amikor a hit útjára léptem valóban döntésem kellett melyik keresztény felekezethez csatlakozzam, hiszen nagyon erős impulzusokat kaptam adventista dédanyámtól. Akkor nem tűnt fel – szerintem védelmemre –, hogy pl. ők adventisták, a baptisták vagy más felekezet tagjai sokkal inkább ismerik a Bibliát, mint általában mi a katolikusok. Az Eukarisztia miatt választottam mégis a katolikusokat.

– Van-e „kedvenc” szentírási részed, ami nagyon mélyen érintett meg?

– Annyira talán mégsem nyíltam meg, hiszen nemigen látnak könnyezni, pedig a Szentírás képes meglágyítani. Kifejezett kedvencem nincs, valahol bemegyek, valahol kijövök belőle. Nagyon szeretem a samariai asszony és Jézus beszélgetését János evangéliumában, mert sokszor tapasztalom, hogy az Igén való elmélkedés egy találkozásba torkollik: „*Én vagyok az, aki veled beszél (Jn 4,26).*” Ha mégis választanom kellene, nehéz dolgom van, Illés a Hórebbe, vagy elragadása, Mózes temetése, egy zsoltár? Számomra tényleg nagyon átjárható az Írás, és egy hely egy tucatot felidéz. Sokáig volt az első, és még szerintem nem adta át a helyét a János 12,23-27 különösen a 24. vers.

– Örülünk, hogy többször is olvashattuk gondolataidat az újságban, egyedi stílusod megragadó. Szent Ferencel is gyakran találkozunk írásaidban, prédikációidban, ahogyan ő más ferenceseknek is kedvelt témája. Motiválnak még Szent Ferenc tettei és szavai?

– Nem csak a ruhám, a gondolataim is felöltöttek egy ferences habitust. Folyamatosan inspirál Szent Ferenc, persze meg is pirongat gyengeségemben. Olyan sokféle ferencesek vagyunk, és mégis mindannyian magunkénak valljuk és hitelen magyarázzuk, még szinte akkor is, ha az ellenkezőjét állítjuk. Muszáj róla beszélnem.

– Gyakran közösségekben, táborokban is ve-
lünk voltál, hogyan tekintesz ezekre?

– A közösségekkel kapcsolatban lelkiismeretviz-
sgálatra volt szükségem, nem voltam mindig jó
pásztor egy-egy közösségnek, olykor azért mert
magam is csak kivenni akartam a közösségből,
vagy teljesen a magam igényeihez alakítani.
Ugyanakkor nagyon sokat kaptam az itteni al-
kalmi és állandóbb közösségektől. A napközis
tábor különösen is ünnepe volt az együttlétnek,
egy csodálatos közösség szervezésében, a hittanos
gyerekekkel, a szülőkkel megélhettük az Egyhá-
zat.

– Iskolaidőben hittanórákat tartasz minden
héten. A fiatalok hogyan fogadják a hit üzene-
tét, mit látnak a szerzetességben?

– Látnak valamit a hívő fiatalok a szerzetesség-
ben, valamit, ami szerintük rájuk nem vonatko-
zik. Persze az Úristen olykor különös utakon, de
mégis begyűjti őket. Nem baj, ha nem akar
minden fiatal hamarjában szerzetes lenni, a na-
gyobb baj az, hogy oly sok akadálya van a szel-
lemi megismerésnek és megkülönböztetésnek.
Gyakran a felnőttek, szülők és papok sem látnak
tisztán. Nehezen öltöm magamra a tanár úr
szerepét. Egyfajta üdvös kudarcnak élem meg a
hitoktatást, mert tudok általa szeretni, ha nem is
vagyok túl hatékony.

– Az elmúlt években zarándoklatokat szervez-
tél Medjugorjéba és Assisibe.

– Érkezésem első napjaiban először jutottam el
Medjugorjéba. Kíváncsi voltam, különösebben

meg sem érintett, mégis elkezdett rajtam dolgozni
a Szűzanya. Ő hívott és Gráciával, mint földi
asszisztensével egy nagy hiányosságomat kezdte
javíthatni: rájönni arra, hogy a Szűzanya a legrö-
videbb út az Úthoz és Útmutatóhoz, Jézus Krisz-
tushoz, aki az Atya kebelén van (vö. Jn 14,6;
1,18). Minden évben visszatérek, és viszem a
meg- és visszahívottakat.

– 2015-ben elindítottad a Szent Kereszt vir-
rasztást a Dobronhegyi Szent Ilona kápolná-
ban összekapcsolva a másnapi zarándoklattal
az andráshidai templom búcsúünnepére. Mi
lehet a sorsa ennek, miután elköltöztél?

– Erre mondják, hogy sugallat. Minél több ilyen
ősi gyakorlatot kellene feleleveníteni! Örültem,
hogy első pénteki virrasztás is volt a templomban.
Lehetne akár minden vasárnapot vigília ünne-
péssel kezdeni. Én remélem, hogy nem a szemé-
lyemhez kötődik, mert ha mégis, az a legnagyobb
hibáim egyike.

– A kolostorkertet sokat gondoztad, melyik
részében vagy legszívesebben?

– Nagy öröm nekem a növényekkel való foglalko-
zás, lelkileg is rendkívül gazdagít. Valahogy sze-
mélyszerűvé válnak a gondozott növények, illetve
mivel nincsen „mögöttük” személy, az Úristen
szól a zsongásban, a rigók dalában, a fák ringá-
sában, és akkor is, ha nincs közönség. Akinek ez
kimarad az életéből, az egy komoly következmé-
nyekkel járó fogyatékossgal él.

Magamra ismertem Szent Ferenc kertépítő zse-
nialitásában is. Három részre osztotta a területet:
megvolt a helye az étkezésre szánt kultúrnö-
vényeknek, helye az Isten házáat díszítő, és az Ő

dicsőítésére készített virágoknak, és harmadszor az Isten akaratának spontán engedelmeskedő „maguktól”(ld. fentebb) növő mezei növényeknek.

Otthon-élményem egy öreg diófához kapcsolódik, a már említett dédi kertjében. Az ő háza volt az apai család találkozási helye Péter-Pálkor. A kolostor kertjében is a diófa alatt a legjobb, mert az mindig egyfajta családtag, tükör, és talán azért is, mert Jeromos atya körbeimádkozta!

– Esztergomban mi vár téged, mit gondolsz az ottani szerepedről?

– Ezt tudom a legkevésbé. Két naivitással érkezem. Az első, hogy a templom, olyan ferences, ezáltal „egészen katolikus” kisugárzású lesz, ami az iskolát és a várost egyaránt jótékonyan beteríti; a másik és nagyobb, hogy ebben én is valamiféle eszköz leszek. Viszont lesz ott egy szelet Zalaegerszeg: Barnabás, Mihály és én!

Köszönjük neked mindazt, amit itt értünk tétél, amilyen velünk voltál, ahogyan szerrettél. Kívánjuk, hogy Isten országát továbbra is lelkesedéssel szolgálj, aki téged hallgat,

Isten hangját is hallja, akinek segítesz, az Úr irgalmát is átélje!
Sz.E

Ismeretlen költő:

Mindig csak adni

A jó öreg kút csendesen ontja vizét
így telik minden napja.

Aldott élet ez, fontolgom:
csak adni, adni minden napon.

Ilyen kúttá kellene lennem.

Csak adni teljes életemben.

Mindig csak adni?

Ez terhet is jelenthet!

Jó kút, nem érzed ezt a terhet?

Belenézek, tükre rám ragyog,
de hiszen a forrás nem én vagyok!

Árad belém, csak továbbadom,
Vidáman, csendben és szabadon.

Hadd éljek ilyen kút-életet,

Osszak áldást és sok-sok szeretetet!

Nem az enyém, Krisztustól kapom,
Egyszerűen csak továbbadom.

Porciunkula -családi nap

2018. augusztus 2.

Preisinger Mátyás, 6. osztályos tanuló

Zarándoklat Assisi-be

Januárban, amikor a ministránsokkal együtt a ferencesek megszentelik a klauzúrát, a cellákban ajándékokat hagynak a ministránsoknak, amit szentelés után licitálással szoktak elosztani. Idén én egy Assisi-ből való rózsafüzért vettem magamnak. Egyértelműnek éreztem, hogy ez Szent Ferenc hívása Assisi-be.

Indulásunk kezdetén, amikor még itthon rövid misét tartott Kornél testvér a kissé megvilágított templomban, olyan béke uralkodott, amelyet még sosem éreztem. A buszra felszállva már csupa izgalom voltam. Megérkezésünk és szállásunkon elköltött vacsora után még besétáltunk Rivortorto-ba a templomot megnézni.

Első nap Greccio-ba mentünk. Szent Ferenc itt rendezte be a betlehemi istállót, ennek emlékére Kornél testvér is karácsonyi misét tartott itt. A hegytetőn épült templom mellett tekintettük meg a Szent legélethűbb portréját és a testvérek egyik lakóhelyét. Megrázó volt látni Szent Bonaventura szűk celláját és Szent Ferenc még kisebb itteni helyét, ami nem is cella, hanem csak egy kis sziklabarlang volt.

Délután Assisi-be mentünk San Damiano-hoz, itt Szent Klára kolostorát néztük meg. Megdöbbenő volt, hogy az apácáknak még a testvéreknél is kisebb helyük volt, hiszen egy

teremben aludtak mindannyian. Azután a Rivortorto-i templomban azt a szűk pajtát néztük meg, ahol a testvérek legelőször meghúzták magukat.

A következő napon az Angyalos Boldogasszony bazilikával körülölelt Portiuncula kápolnában tartott misén, amit éreztem, nem lehet szavakba önteni. Délután hatalmas élmény volt látni a Szent Klára bazilikában az eredeti San Damiano-i keresztet, amely Ferencnek megszólalt és utat mutatott. Nagyon jó érzés volt a sok ferences között lenni, látni, hogy még ma is ilyen sokan választják ezt az utat. A San Rufino-dómban, ahol Szent Ferencet megkeresztelték, várt minket a Hétfájdalmú Szűzanya szobra. Döbbenet volt látni, hogy az a két kéz, amely a másik Szűzanya szobron áldást osztott, itt a szenvedést mutatja.

Ezután és a Szent szülőházára épült templom megtekintését követően a Szent Ferenc bazilikához mentünk, ami a szent sírjára épült.

Másnap a Szent Ferenc sírjánál tartott misén – szembe oltár híján – a főoltár felé bemutatott áldozatban látszott az, hogy a szentmise az Úrnak szól. Felejthetetlen élmény maradt ott is ministrálni. Délután az Assisiben töltött szabadidőben éreztem, hogy a San Damiano-i kereszt visszahív a Szent Klára bazilikába. A San Damiano templomba pedig a kereszt megszólalási helye iránti vonzalom miatt kellett visszamennem, mint ahogyan ezen délelőtt a Portiuncula, Szent Ferenc kedvelt tartózkodási helye miatt hívott.

Utolsó napon a szálláson tartott mise és a reggeli után Alverna hegyére indultunk, onnan pedig haza. Alverna hegyén megázó volt, hogy ahogyan Jézust is, Szent Ferencet is megkísérette az ördög, hogy ugorjon le a szikláról. Ahol a Szent megkapta a stigmákat, azon a helyen – 800 év múlva is – éreztem Szent Ferenc jelenlétét.

Istennek legyen hála, hogy ilyen páratlan élményben részesülhettünk!

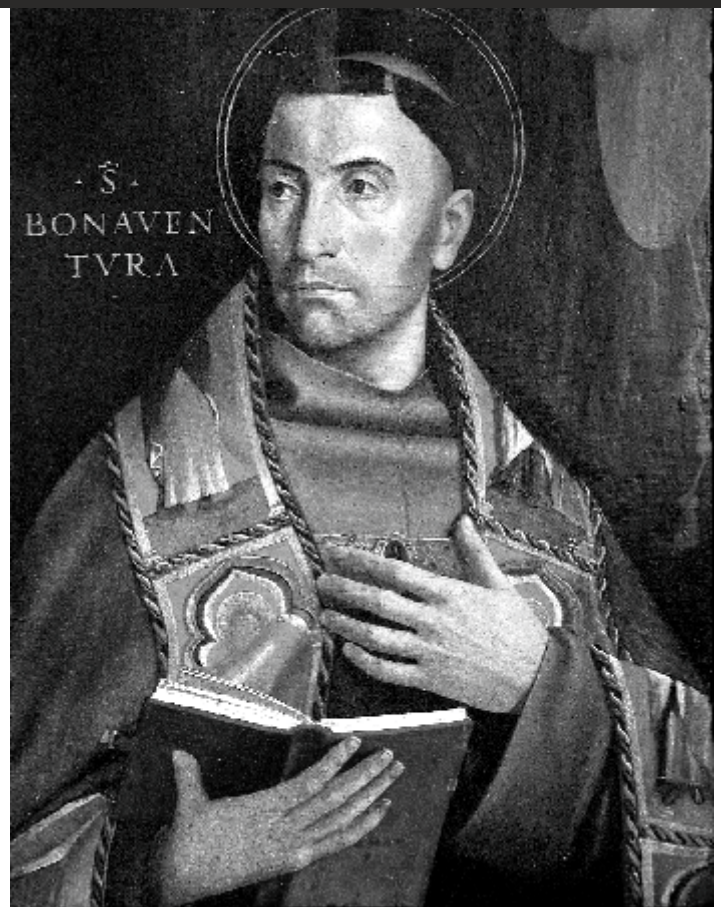

P. Kercza Asztrik OFM előadása 2018. augusztus 2-án, Porciunkula ünnepén

Szent Bonaventura

Szent Bonaventura a ferences rend második alapítója Szent Ferenc után. Szent Ferenc után ugyanis hirtelen annyira felduzzadt, és olyan gyorsan felszaporodott a rend tagjainak létszáma, hogy néhány év alatt elérte a harmincezer főt, s a szerzetesek, szerte a nagy világon akkor még nagyon nehéz körülmények között éltek. Nem felejthetjük el az előzmények tekintetében azt sem, hogy 1209-ben hagyta jóvá III. Honoriusz pápa a ferencesek számára a ferences regulát, mint életformát, tehát ennek értelmében mi ferencesek születésnapunkat 1209 óta ünnepelhetjük.

Nagyon gazdag életutat tudhatunk Szent Bonaventura életében, ami nem volt túlságosan hosszú, még a korabeli emberek átlagéletkorát tekintve sem. Ő, ferences szerzetesként, római katolikus papként, párizsi teológiai tanárként - Aquinoi Szent Tamás kollégájaként - illetve a ferences rend generálisaként – tizenhat éven át viselte ezt a tisztséget, - utána pedig bíborosként szolgálta az anyaszentegyházat. Itt egy olyan kategóriát is ide kell sorolnunk, amit általában a szenteknél magától értetődőnek tartunk. Jó, ha tudjuk, hogy sokféle karizmával élnek szentek, de azért csak kevés embert szoktunk misztikusnak nevezni,

közülük is csak a legkiemelkedőbbeket, azokat, akik közvetlen érintkezésben vannak a Szentháromsággal, a Boldogságos Szűz Máriával, a szent

angyalokkal, illetve esetleg néhány szenttel, vagy netán a tisztító tűzből hozzájuk küldött, könyörgő szentekkel, akik egyébként még tartoznak Istennek.

Kezdjük Szent Bonaventura szavaival és gondolataival. Ő maga a kezdésről ekképpen beszélt: „Azzal kezdem, hogy segítségül hívom az örök Atyát, az Őskezdetet, akitől a megvilágosítások alászállnak, a Világosság Atyját, akitől minden jó adomány és minden ajándék származik (Jak 1,17); a Fia, Urunk, Jézus Krisztus által hívom segítségül, hogy nyissa meg a szememet, és lábunkat igazítsa a béke útjára.” *(részlet az Utak Istenhez című munkájából)*

Ebből a rövid fohászból is kitűnik, hogy Szent Bonaventura lelkisége az Atyára irányult, az Atyától, mint teremtőtől remél mindent és az Atyától reméli a Fiút is, akit Jézus Krisztusként megváltójaként ünnepel, és akitől két dolgot kér: az egyik a szemek, vagyis az értelem világosságát, a másik pedig az igaz élet ajándékát, amely azzal a képpel adódik tudtul számunkra, hogy: a béke útjára vezesd a mi lépteinket *(ez talán a kánonból is ismerős lehet számunkra)*. Nyugodtan mondhatjuk azt, hogy Szent Bonaventurának alaplelkisége a Menyeyei Atyához való fiúi vonzalomból, a Szentírásnak a Szentlélek szerinti ismeretéből és az igaz életben való állhatatosságból tevődik össze.

Szent Bonaventura szülővárosa Bagnoregio egyik partikuláris része, Civita. Édesapja híres orvosként élt, Giovanni di Fidanza néven volt közismert, az édesanyját Maria di Ritelló néven ismertjük. 1217-ben vagy 1218-ban született, de ezt nem tudjuk pontosan, mert az anyakönyvek abban a korban nem maradtak fenn, illetve onnan tudjuk hogy feltehetően ebben az esztendőben született, hogy későbbi életrajz írói megemlítik, hogy 1253-ban doktorált a párizsi egyetemen, és akkor 35 éves volt. Ez utóbbi adat alapján visszafelé számolva jutunk az 1217/18-as születési dátumhoz. Szülővárosa tehát a már említett Civita nevű város, egykori püspöki székhely volt, Bagnoregio ma is egy kerülete a városnak.

Szent Bonaventura a János nevet kapta a keresztségben, de egy legenda szerint gyermek korában betegség fenyegette az életét. A hagyomány szerint Assisi Szent Ferenc éppen a városban járt,

és találkozott az édesanyjával, aki orvost keresett. Meglátta Szent Ferencet, aki ölébe vette a gyermeket, és ezt mondta róla: ebből még „szép jövő” lesz, azaz „Buona ventura!”, majd visszaadta az édesanyjának. És valóban csodás módon meg is gyógyult a kis János, aki később Szent Bonaventura néven, valóban szép jövőt ígérő módon lett a ferenceseknek a vezetője.

Szent Bonaventura - akkor már Aquinoi Szent Tamás és a többi nagy szentnek a nyomdokán járva – megengedte azt is hogy emberek bepillantssanak az ő életébe. Írásban visszaemlékezést is hagyott maga után, melyben visszaemlékszik kisgyermek korára, arra, hogy betegségéből Szent Ferenc gyógyította meg és édesanyja fogadalma értelmében a kis János valóban a ferencesek kolostorában nevelkedett, de mint általában lenni szokott a kamaszok világában, elhagyta a ferenceseket, elment tanulni, körbenézett a nagyvilágban.

Huszonöt évesen újra visszatért a ferencesekhez, belépett a rendbe, ahol a Bonaventura nevet kapta, és az ő kötelékükben folytatta tovább az életét. 1236/38 táján a párizsi egyetemre ment, ahol filozófiát tanult. Ezt a tanulmányt 1243-ban fejezte be. 1243 és 1248 között végezte el a teológiát, a rend híres párizsi főiskoláján Halesi Alexander ferences teológus irányítása mellett, de itt tanított Szent Antal is, aki bibliikumra és dogmatikára tanította a hallgatókat. A ferencesek egészen az 1270-es évekig tanítottak a különböző teológiákon, addig, amíg egy pápai döntés megvonta a kolduló rendek tagjaitól a teológia tanításának jogát. Ez a tilalom nem érintette Szent Bonaventurát, aki korábban lett megválasztva a rend generálisának – legfőbb előjárójának – a tiltás nem vonatkozott őrá. Ez a döntés IV. Sándor pápától származott, mely 1257-ben lépett életbe, de nem egész Európában, hanem a nagyobb egyetemeken.

Bonaventurát 1257. február 2-án Rómában a rendi káptalan megválasztotta a ferences rend általános főnökének, generális miniszternek. Tizenhat esztendeig viselte ezt a tisztséget. Milyen feladatok, események vártak rá?

Az első és legnagyobb, a ferences rend második generációjában fellángoló, a szegénységi vita. Nagyon sokan úgy ítélték, hogy a Szent Ferenc-i a

szegénység nem követhető, nem megélhető, ő azt rendkívüli ajándékként kapta. Éppen ezért az az intézményes rend, amely megpróbálja kivitelezni a szegénységet – ami közel áll a korabeli katar eretnekeséghez - a vesztét okozhatja, a ferences rend valójában egy eretnekséggé fajul el. Önmagában a szegénység az nem érték, a szegénység nem is cél, hanem eszköz. Ha valaki azt gondolja, hogy azért fog üdvözülni, mert szegénységet vállalt, de közben gögös és hiú, lenézi a másikat, azt gondolja, hogy az én szegénységem kiválóbb, mint a másiké, akkor ez a fajta szegénység sem mire nem jó. Mert nem önmagában való érték, hanem egy másik értéknek az Isten tulajdonaként való létnek a megnyilvánulása. Ezért Szent Bonaventura szembe szállt mind a két féllel: azokkal is, akik intézményes segítségként gondolkodtak a szegénységről, de azokkal is szembe szállt, akik arra hivatkozva, hogy a szegénységet nem lehet megtartani, kötelezőnek gondolták azt, hogy esetlegesen a bencés vagy ágostonos regulák mintájára át kell szervezni a rendet.

Felmerült tehát a kérdés Szent Bonaventura előtt, hogy itt újra alapításról van-e szó itt valójában, s ha igen, akkor egyáltalán hogyan lehet ezt kivitelezni. Szent Bonaventura a maga egyszerűségében, szelídségében bemutatta azt az életformát, aminek következménye volt a szegénység, nem pedig az oka. Ezzel adta meg a választ a kor kérdésére, ezzel oltotta ki a felek közötti vitának a gócpontját, mert úgy tekintett a szegénységre, mint egy ajándékra, amelyet ki lehet érdemelni és a lelki szegénységgel meg lehet őrizni. Szent Bonaventura szelíd és bölcs előjáróként tehát nemcsak lelkeségében, hanem nagyon nagy utakat vállalva járta végig a testvéreket, sikerült úrrá lennie a széthúzó erők fölött, egységében tudta tartani a harmincezer főnyi rendet.

Bonaventura körbejárta egész Európában: Itáliában, Galliában, Britanniában, Flandriában és a Német Birodalomban, és Hispániában is. Mindenhol próbálta megismerni az emberket. Belátta azt is ezekben az években, hogy a ferences rend tagjai alacsonyabb szinten vannak teológiai műveltségben, mint a többi rend tagjai, ezért pánik szerű gyorsasággal még 1251-ben megírta, „Rövid beszéd a teológiáról” című, 24 fejezetből álló művéről elrendelte, hogy tanulja meg minden ferences, és aki prédikálni hivatottak, azoknak ebből le

kellett vizsgáznia különböző teológiai tanároknál. Keményen lépett föl az ostobaság, a feledékenység, a tudatlanság és tanulatlanság ellen.

Szent Bonaventura a lelki erősség – fortitudo virtus - birtokosa, ami azt jelenti, hogy valaki nyugodt tud maradni olyan helyzetben is, amikor mások pánikba esnének. A lelki erős ember akkor is tudja, hogy Isten jelen van, amikor az érzékszervei ez nem támasztják alá, sőt olyan helyzetben, amikor az egyház esetleg tévesen kér tőle valamit, ő akkor is tudja, mi a helyes, tudja követni a lelkiismeretét, felvállalva az egyház büntetését az ügyel kapcsolatban. Így volt ez 1265-ben, amikor a pápa felkínálta a yorki püspökséget Bonaventurának, aki nem fogadta el, visszautasította. Azt mondta, hogy harmincezer emberért felel, egy yorki püspökségért nem fogja feladni a rendet, meg kell szilárdítania azokat az elveket, amelyek megkezdésén már dolgozik, a rendet „gatyába kell ráznia”.

A II. lyoni zsinat előkészítésén több teológussal együtt részt vett. A görögkatolikus és a római katolikus szakadás megoldásának előkészítésén, diplomáciai és tanbeli kérdések megvitatásán dolgoztak. Az üléseket 1274. május 7-től július 17-ig tartották. Szent Bonaventura több alkalommal felszólat, a zsinaton két híres beszédet mondott, és sok fáradozás, böjtölés és imádság gyümölcseként július 6-án megszületett az unió a görögkatolikusokkal.

Bonaventura emberi habitusára jellemző volt – ami mindannyiunk számára példaértékű lehet – hogy nagyon is realista gondolkodású ember volt, szinte olvasott az emberek lelkében Isten kegyelméből. Óriási teljesítőképessége volt, lelki, szellemi, irodalmi téren, a tanítás terén is, fáradhatatlan volt. Aquinoi Szent Tamással sokat vitáztak, ellentétes volt a véleményük, de köztük lévő forrongó vitáról nem maradtak feljegyzések. Tamás tiszteletből egy alkalommal ellátogatott Bonaventurához.

Halesi Alexander, a második rendi teológiai korszak képviselője, tanára volt Bonaventurának. Ő egy nagyon pontos definíciót mondott tanítványa lelkeségéről. Bonaventura lelkeségéről azt mondta, hogy olyan, mintha benne Ádám nem

vétkezett volna. Ez egy gyönyörű megfogalmazás, ami azt jelenti, hogy benne az erőnek, az értelemnek, a békének, az okosságának – tehát mindazoknak a dolgoknak, ami egy a bűnbeesett ember természetének csak a szélén található meg egy köríven – ezt a széthullottságot nem érzete Bonaventurában. Annyira jó volt őt tanítani, mintha egy angyalnak magyarázott volna. Az utókor Szeráfi doktor, Doctor Seraphicus címmel tisztelte meg.

Sokan voltak a rendben, aki Bonaventura békés, csendes, nyugalmas életformáját próbálták kikezdeni. Azt firtatták nála, hogyan lehet ő ekkora szent, ha egyszer olyan rendkívüli aszketikus cselekedetek, mint amilyenek Szent Ferenc, Szent Antal, Szent Benedek és a többiekéről hírelt, nála nem látták. Aszkézise ugyanis átlagos volt és emberi. Az általa olyannyira tisztelt rendalapítót nem igyekezett a szigorú vezeklésben követni. Az ő történelmi feladata az volt, hogy a benne lévő lelki ajándékokat kiterjessze másokra. Az ember értelme és az akarata, az embernek a szíve és az akarata nagyon sokszor egymással szemben áll. Bonaventuráról azt jegyezték fel, hogy őbenne valahogy egyensúlyban volt. Valójában ő azt mutatta be, hogy az ember, ha az értelméből akarja a

hitét megismerni, akkor sötétben fog tapogatózni. De ha megengedi Istennek, hogy a hitével felvilágosítsa értelmét, akkor az értelme teljesen fényben fog ragyogni és az értelem arra fogja ösztönözni az embert, hogy nemcsak az értelme fog ragyogni, hanem a cselekedetei is példaértékűek lesznek.

Bonaventurát egyszer meglátogatta Aquinói Szent Tamás. Megkérdezte, hogy az óriási tudományának hol van a hátere, a könyvtára. Bonaventura elhúzta imafülkéjének a rongyos függönyét. Tamás nem látott ott egyebet, mint egy keresztet. Bonaventura mosolyogva mutatott rá: „Ez az én könyvtárom!”

Szent Bonaventura nagy tisztelője volt a Szűzanyának, gyönyörű Te Deum-ot írt hozzá. Befejezőként rövid részlet a Te Deum-ból. Ez jól mutatja imádságos lelkületét Szent Bonaventurának.

*Téged Isten anyja dicsérünk,
Téged Szűz Mária szentnek tartunk,
Téged Atyaisten leánya, Fiúisten szűz anyja,
Szentlélek Isten mátkája....*

Üzenet Medjugorjából

A Szűzanya 2018. augusztus 2-i üzenete Mirjana Soldo által.

Drága gyermekek! Édesanyjai szeretettel arra hívlak benneteket, hogy nyissátok meg szíveteket a békére, nyissátok meg szíveteket Fiamnak, hogy szívetekben a Fiam iránti szeretet énekeljen, mert csak ebből a szeretetből fakad a lélek békéje. Gyermekeim, tudom, hogy van bennetek jószág, tudom, hogy van bennetek szeretetet - irgalmas szeretetet. De sok gyermekemnek még zárva van a szíve. Azt gondolják, hogy cselekedhetnek anélkül, hogy gondolataikat a Mennyei atya felé irányítanák, aki megvilágosít, Fiam felé, aki újra és újra veletek van az Eucharishtiában és hallgatni szeretne benneteket. Gyermekeim, miért nem beszéltek hozzá? Mindnyájatok élete fontos és értékes, mert a Mennyei Atya ajándéka az örökkévalóságra. Ezért soha ne felejtsetek el neki hálát adni, beszélni hozzá. Tudom, gyermekeim, hogy az eljövendők ismeretlenek számotokra, de amikor elérkeznek, majd minden kérdésetekre választ kaptok. Anyai szeretetem arra vágyik, hogy készek legyetek. Gyermekeim, életetekkel keltsetek jó érzéseket az emberek szívében, akikkel találkoztok, a béke, a jószág, a szeretet és a megbocsátás érzését. Az imában figyeljétek, mit mond nektek Fiam, és aszerint cselekedjétek. Újra hívlak benneteket, imádkozzatok pásztoraitokért, azokért, akiket Fiam meghívott. Jegyezzétek meg, hogy imára és szeretetre van szükségük. Köszönöm nektek.

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világot!

Hirdetések

- Augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén délben is lesz szentmise templomunkban, előtte rózsafüzért imádkozunk.
- Augusztus 19-én 11 órakor Egerszeghegyen Nagyboldogasszony búcsúi szentmise lesz.
- Augusztus 20-án, Szent István ünnepén a szokott időben és helyen ünnepélyes szentmise és új kenyér megáldása lesz.
- Augusztus 26-án a 9.30-as szentmisén a csíksomlyói Árvácska együttes adja a szentmise zenei szolgálatát.
- Szeptember 1-jén engesztelő zárandoklatra megyünk Búcsúszentlászlóra 15.30-kor a templom elől.
- Szeptember 2-án a 9.30-as szentmisén kérjük a Szentlélek segítségét az új iskolaévre.
- Szeptember 6-tól csütörtökönként az esti szentmise után a Szűzanya tiszteletére Cenakulumot végzünk hazánkért, városunkért.
- Szeptember 9-én 11 órakor Egerszeghegyen Kisboldogasszony búcsúi szentmise lesz.

Imádság

XII: Piusz pápa imája a Mennybe fölvett Szűz Máriához – Nagyboldogasszony

Szeplőtelen Szűz, Isten és az emberek anyja! Hitünk egész buzgóságával elfogadjuk, hogy testben és lélekben diadalmasan fölvétetél a mennybe, ahol a szentek és angyalok serege Királynőjének kiáltott ki.

Velük egyesülve dicsérjük és áldjuk az Urat, mivel minden más teremtmény föléemelt téged, neked pedig följajnljuk magunkat és szeretetünket.

Tudjuk, hogy tekinteted, amellyel a földön anyai szeretettel simogattad Jézus alázatos és szenvedő emberségét, most a teremtetlen Bölcsesség dicsőségét szemléli a mennyben, és hogy az öröm, amely az imálandó Szentháromság színről színre való szemlélésében eltölt, boldogító gyöngédséget ébreszt szívedben.

Mi, szegény bűnösök, akiknek szárnyalását még nehezíti a test, könyörögve kérünk: tisztítsd meg érzékeinket, hogy már a földön, a teremtett dolgok vonzása közepette megízleljük Istent – s egyedül Őt ízleljük!
Amen.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-18.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja
Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.
Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM
Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 200 Ft